

Condamnarea și mustrarea aduc folos în Biserica lui Hristos

Critica și autocritica sunt recomandate de Scripturi pentru cei puternici și în special, pentru Păstori și Duhovnici

Nu ne bucurăm să condamnăm. Am fi bucuroși dacă nu ar exista ocazii serioase care să impună o critică aspră și dacă predica noastră nu ar fi decât duhovnicească, reconfortantă și înălțătoare. Dar, din păcate, există în aceste timpuri o nevoie categorică de a recurge la mustrare. Din păcate nu trăim într-o societate de îngeri, sfinți, care slavoslovesc neîncetat lauda lui Dumnezeu. Noi trăim într-o lume care, conform Scripturilor, „Știm că suntem din Dumnezeu și lumea întreagă zace sub puterea celui rău” (1 Ioan 5:19).

Și cu cât înaintăm spre sfârșitul lumii, cu atât răul se răspândește și devine mai sfidător. Și tot ceea ce, în alte vremuri, se făcea în taină, se întâmplă acum din ce în ce mai mult în văzul tuturor, cu îndrăzneală și fără rușine și este aplaudat în mod satanicesc. În unele cazuri, judecarea, oricât de neplăcută ar putea fi și chiar dacă costă, este esențială, chiar dacă nu aduce rezultatele așteptate, chiar dacă este doar „o voce care strigă în pustiu”. Dumnezeu a poruncit profetului Ezechiel, să aplice judecata, chiar dacă nu a fost auzit. Este plăcut, după cum spune Sfântul Ioan Gură de Aur, cel mai puternic critic al epocii sale, este plăcut pentru un cioban să-și pască turma în pășunea verde, cântând din fluier însoțit de murmurul pârâului. Dar dacă apare un lup, atunci păstorul aruncă fluierul și plin de curaj apucă praștia cu care lansează pietre spre lup. Există un timp pentru toate. Există un timp pentru fluier, dar și un timp pentru provocări.

Critica este recomandată de Scripturi. Și este mai presus de toate datorită păstorilor și a duhovnicilor. Apostolul Pavel, scriind episcopului Efesului, Timotei, îl sfătuiește pe acesta: „Propovăduiește cuvântul, stăruiește cu timp și fără de timp, mustră, ceartă, îndeamnă, cu toată îndelunga-răbdare și învățătura” (2 Tim. 4.2). „Pe cei ce păcătuiesc mustră-i de față cu toți, ca și ceilalți să aibă

teamă” (1 Tim. 5.20). Sfântul Pavel însuși, așa cum vedem în Fapte și în Epistolele sale, a învinovățit și a fost sever, dar a și excomunicat oamenii și i-a abandonat lui Satana, pedepsindu-i astfel, pentru a se pocăi, pe cei care s-au abătut de la linia credinței și vieții morale, provocând un scandal public. Sfântul Ioan Gură de Aur, observând pe cei care au fost indignați de mustrare și care nu au fost de acord cu critica ar spune: Ei mint, fură, provoacă nedreptăți, încalcă legile divine și umane, ei blasfemiază pe Dumnezeu, tulbură ordinea morală. Și să nu-i învinovățesc? Cum va fi oprit răul? Acesta este motivul pentru care lucrurile s-au întors invers și nimic nu mai este la locul său, pentru că nu judecăm și nici nu suntem învinovațiți, accentuează mai mult Sfântul Părinte. Socrate a spus că viața necercetată nu merită a fi trăită. Și a exercitat o critică aspră și extinsă asupra contemporanilor săi. Și pentru judecata sa, el a fost urât de conducători atât de mult, încât a fost chiar condamnat la moarte să bea cucută (n.n. planta otravitoare - conium maculatum-)

Condamnarea este necesară. Și exemple de mustrare există în Scripturi. În acest sens, Pavel spune: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos spre învățătură, spre mustrare, spre îndreptare, spre înțeleptirea cea întru dreptate” (2 Tim. 3:16). Auziți ce spune Apostolul? Scripturile sunt „benefice spre mustrare”. Ce înseamnă asta? La fel cum o oglindă este utilă pentru a reflecta cu un ochi critic imaginea sau pentru a permite corectarea formei și aspectului fizic al unei persoane, în mod similar Scripturile servesc drept oglindă duhovnicească, întrucât prin ele poți avea o privire critică asupra aspectului și valorilor duhovnicești ale unei persoane, adică o persoană poate vedea astfel virtutea și viciul în toate manifestările și expresiile sale. În Scripturi, virtutea este cinstită, chiar dacă este practică de cea mai umilă și necunoscută persoană de pe pământ. Iar viciul este aspru criticat și pedepsit, chiar dacă este observat în viața celor mari și puternici ai pământului. Scripturile nu cunosc părtinirea față de anumite persoane. La fel cum oglinda nu laudă, ci reflectă imaginea așa cum este, oricât de urâtă ar fi și cui ar aparține, chiar dacă ar aparține celui mai puternic conducător, la fel și Scripturile nu laudă pe nimeni.

Ele critică orice persoană oricât de smerită ar fi de pe pământ, după cum judecă pe conducătorul cel mai înalt. Fiecare ființă umană, indiferent de epoca în care trăiește, în oglinda duhovnicească, care se numește Scriptură, poate să-și cunoască condiția și imaginea sa duhovnicească, deoarece în Scriptură există un exemplu care îi corespunde cu un anumit mod de viață pe care îl poate compara

cu al său. Din acest motiv, cei răi și cei care se bucură de suferința altora, necredincioșii și atei, urăsc și se îndepărtează de Scriptură.

Ei nu pot suporta judecata vieții lor pe care o face Scriptura. Ei se aseamănă cu fosta prostituată Laida, din vechime, care, când a îmbătrânit și și-a văzut ridurile și urâtenia în oglindă, s-a supărat și a distrus oglinda! Dar dacă acea oglindă a putut fi distrusă, cealaltă, cea a Sfintei Scripturi, este o oglindă care nu poate fi distrusă niciodată, oricât de multe secole după secole ar trece.

+ Mitropolitul Augustin, 1983

BLÂME ET REPROCHE NÉCESSAIRES dans l'ÉGLISE du CHRIST